

Dan kada sam postao nevidljiv

Već se pedesetak godina gradi kapsula blizu središta Zemlje za ljude koji će se unutra budu spasiti od najavljenog smaka svijeta. Najavljeno je da će na zemlju pasti razoran meteor u punoj brzini koji će biti velik kao otprilike četvrtina Zemlje. Imam tek 12 godina i ne znam od kakvog je to materijala građena ta kapsula za preživljavanje koja može izdržati toliku temperaturu. Mislim da je to mješavina opsidijana, čelika i raznih drugih materijala. Da bi ljudi prokopali toliku rupu, trebali su imati odijela koja su toliko izdržljiva. Kao alate za kopanje koristili su razne stvari. Ovisno o dubini. Na početku su kopali s bagerima.

Onda su koristili krampove.

Pa veliki broj bušilica za dijamante

Na kraju su konstruirali veliku bušilicu kojom se trebalo upravljati iznutra. Bila je neopisivo velika. S njom su došli do kuda su mogli i počeli graditi kapsulu. Kapsula, naravno, nije bila dovoljno velika za sve ljude ovog svijeta. Ljudi iz bogatijih zemalja izostavili su Afriku, Australiju, Grenland, i Anktartiku jer te zemlje i kontinenti nisu imali namjeru uložiti novac u izgradnju kapsule ili pomoći u njezinoj izgradnji. Nisu odlučili izostaviti i Europu jer je ona uložila puno novaca. Zemlje koje su izostavili su se naravno pobunile i pokušale ratovati za pravo smještaja u kapsulu, ali nisu uspjele. U kapsulu smo ponijeli samo najvažnije vrste životinja i biljaka. Ta kapsula bila je čudno dizajnirana. Bila je golema. To je bio kao jedan ogroman kontinent ispod Zemlje oko kojeg je bio tvrd balon sa zrakom i ostalim plinovima potrebnim biljkama.

Na tom jednom kontinentu živjeli su svi spašeni ljudi koji su napokon postali složni. Dijelili su svu tehniku i potrebnu hranu koja se uzela za preživljavanje terora. Na tom zajedničkom kontinentu ponovo su se gradili gradovi i države. Naime, ponesena je sva hrana koja je postojala u tvornicama, raznim dućanima i domovima. Isto je bilo i s vodom. Selili su sve rezervoare s pitkom vodom. Naravno ta sva selidba bila je skupa, je se treba doći do te prokopane rupe, i spustiti se u kapsulu. Rupa je bila prokopana u Kini. Kada smo se moja obitelj i ja selili, hvala Bogu nismo trebali ići preko nikakvog mora ni oceana.

Kada sam se doselio tamo, moj život je isprva bio čudan. Na početku sam mora nositi odijelo i masku koji su otporni na toplinu, dok se moje tijelo nije naviklo na temperaturu oko mene. Temperatura je bila nešto toplija nego vani. Veliki tvrdi balon je branio pretjeranu razinu vrućine da prođe kroz njega. Kad sam se nakon nekih mjesec dana navikao na toplinu, mogao sam skinuti odijelo i masku. Sada bi se sigurno ako bi se vratio natrag na površinu zaledio. Koža mi je u početku dobila iritacije. Prošle su za nekoliko tjedana. Moja obitelj i ja uselili smo se u kuću koja je na krovu imala ugrađene uređaje koji su prikupljali toplinu i iz nje radili struju. Tako smo imali besplatnu struju kao i većina stanovništva jer je temperatura bila visoka. Naša kuća kao i svaka druga, imala je rezervoar s vodom od materijala kao i kapsula, tako da voda nije isparavala i nestajala. Naravno, ta kuća i sve te nadogradnje nisu bile jeftine. U dućanima je i hrana bila skuplja nego prije jer je bila važnija. Nije bilo puno izvora hrane, osim nekih životinja kao što su krava i svinja. Krave su se prvenstveno koristile za mlijeko, a svinje za meso.

Tamo sam susreo i svoje stare prijatelje iz života na površini. Škola u koju sam išao nije bila previše daleko. Otprilike 5-10 minuta hoda. Predmeti u školi bili su drugačiji. Neki su nedostajali, a neki novi su došli. Tako je to otprilike bilo ispod zemlje. Moram priznati da su se ljudi dobro prilagodili i napravili gotovo sve kako je bilo iznad Zemljine kore. Tako da je svakodnevni život bio sličan onom prije.

Međutim, iako je glavna razlika bila u temperaturi, nije bila i jedina. Tamo su živjela bića kojih nije bilo iznad Zemljine kore. To su bila bića koja su se našla na toj istoj dubini na kojoj su sad živjeli ljudi. Ljudi su ih upoznali tek kada su sišli u blizinu središta Zemlje. Bila su to stvorenja koja se nisu mogla zamisliti prije nego što su se vidjela. Imaju evoluiranu kožu naviknutu i otpornu na vrućinu. Svako od njih imalo je svoj način napada i obrane. Većina njih bila je vrlo povezana sa vatrom, lavom i takvim stvarima.

Među njima bio je jedan izuzetak koji me fascinirao. Nije bio toliko povezan sa vrućinom, ali je bio otporan na sve vrste otrova. Tijelo mu je bilo toksično i bio je bilo građen od 50% otrova. Ali ono najfascinantnije bilo je to što je u svakom trenu mogao postati nevidljiv. Zbog toga je bio česta meta znanstvenicima. Ime mu nikad nisam doznao koliko ga god tražeći i ispitujući ljude oko sebe.

Znanstvenici su na njemu, ako su ga uspjeli uloviti, radili pokuse. Napokon nakon duge muke, jednog dana su uspjeli iz njega izvaditi tekućinu koja ga je činila nevidljivim. Naravno ljudi su odmah htjeli kušati tu tekućinu da i oni postanu nevidljivi, ali nije to samo tako. Kao

prvo, ta tekućina još nije bila pitka te je trebalo još nekoliko mjeseci čekati zbog prerađivanja. Kao drugo, i da je prerađivanje kojim čudom već gotovo, treba biti pokusa na životinjama koje su ljudi sa površine donijeli ispod. Ne radi jela. Radi pokusa. Još se ne zna kako bi ljudsko tijelo reagiralo na tu tekućinu. Kao treće, neće ga svi dobiti jer je sigurno nevjerojatno skup, taj napitak.

Polako se približavao dan pada meteora na planet Zemlju. Prognozeri su panično najavljivali pad, a ljudi su samo o toj temi pričali.

-Meteor bi trebao pasti za par tjedana! Nervozno sam razgovarao sam sa sobom krećući se amo-tamo po svojoj sobi.

-U novinama piše kako će u slučaju pada meteora u more udar donekle biti ublažen, ali u slučaju udara na kopno ljudi se mogu spasiti samo ispaljivanjem milijardi rendgenskih zraka koje spajajući prelaze u neprobojni štit.

Moj monolog prekine mama ulazeći u sobu, zovući me pogledati vijesti na televiziji. Vidio sam ono što sam i očekivao. Najavljuje se da meteor za dva tjedna i 3 dana pada na kopno a ne u ocean, te da će se radi udarnog vala trebati aktivirati štit. Dubina rupe nije bila dovoljna. Ono što nisam razumio je paniku ljudi u okolini. Ako su pažljivo pratili, u zadnjih 10 brojeva novina je rečeno za neprobojni štit. Odgovor na svoje pitanje pronašao sam na stupu pokraj obližnje ljekarne blizu moje kuće. Bio je objavljen članak da se traži neki čovjek koji želi popiti tekućinu za nevidljivost od one zvijeri, te na dan pada meteora otići na površinu Zemlje te deaktivirati stroj koji ometa ispaljivanje štita, a koji su napravili ljudi s površine. Nužno je biti nevidljiv jer bi ljudi koji su iznad zemljine kore koji stoje na granici rupe i čekaju da netko dođe. Ubili bi kandidata iz ljubomore jer živi na spašenom prostoru. Kandidat će trebati sa nožićem prerezati žicu stroja koja oduzima energiju laserima za ispaljivanje zraka. Nakon obavljenog posla, kandidat će se moći vratiti natrag. U bazi podataka računalnog sustava podzemnog kontinenta nalazi se spremljena genetska struktura svakog čovjeka koji živi unutra; postoje štitovi koji sprječavaju da ljudi koji su na površini uđu; računalo napravi sken tvojih gena i ako te ne pronađe u bazi upozori te da se makneš, a ako se ne makneš – ubije te.

HA! Sad nije bilo puno dobrovoljaca za napitak nevidljivosti! Shvatio sam ljudsku paniku. Paničare jer nitko neće otići gore deaktivirati stroj za ometanje ispaljivanje zraka. Makar je bilo logično da netko ode, nitko nije htio. Odjednom mi je došlo da ja to želim učiniti. Ionako

me ljudi na površini neće napasti jer ću biti bio nevidljiv, a i moći ću se sigurno vratiti natrag u kapsulu. Sjetio sam je da moj tata dobar sa šefom laboratorija koji je sve ovo i smislio. Naravno pokušao sam ga nagovoriti da se dogovori sa predsjednikom ovog podzemnog kontinenta da ja idem deaktivirati stroj. Nasuprot mom očekivanju, šef laboratorija je bio jako sretan jer ima kandidata. Prvo sam se morao dogovoriti s mojim roditeljima u vezi polaska jer je usprkos svemu to ipak bilo pomalo opasno. Nakon duge molbe, oni su ipak pristali.

Jedva sam čekao taj dan. Zato što ću spasiti ljude. Nije to bila mala stvar. Napokon, kada se približio dan padanja meteora, otišao sam u laboratorij. Prvo sam dobio instrukcije o postupcima koje trebam izvršiti na površini. Rekli su mi koju žicu trebam prerezati specijalnim nožićem koji sam dobio jer ih je bilo nekoliko. Rekli su mi da se moram dobro došuljati do stroja iako ću biti nevidljiv. Nakon instrukcija sam popio napitak nevidljivosti. Nije bio ukusan. Imao sam osjećaj kao da pijem bezopasan otrov. Kasnije su me otpremili u veliko dizalo koje me trebalo odvesti do vrha rupe. Vozio sam se sat vremena makar je dizalo išlo prilično brzo. Tako je bilo jer je rupa bila poprilično duboka.

Kada sam došao na vrh rupe, vidio sam ljude sa oružjem u rukama spremne za ubijanje, ali oni nisu vidjeli mene. Dugo sam se provlačio kroz njih. Nije bilo lako. Provlačivši se, slučajno sam okrznuo drškom nožića nekog Afrikanca s AK-47. On se naglo okrene i skoro me opali sa cijevi od puške, ali sam se izmakao. Ubrzo se dogodila sljedeća nevolja. Morao sam proći pokraj nekog lika s njemačkim ovčarom. Ne znam kako, ali pas me nanjušio i počeo lajati u smjeru u kojem se ja nalazim. Počeo sam šuljati brže. Vlasnik psa je obuzdao psa i on je prestao režati i lajati. Kada sam se napokon približio stroju, vidio sam nekoliko žica: plavu, crvenu, zelenu i žutu koje su ulazile u zemlju. Pokušao sam se sjetiti koju bih trebao prerezati nožićem. Tako sam razmišljao i razmišljao te odjednom prerežem sve četiri žice.

Nekoliko sekundi nakon rezanja žica, vidjeh kako se polako laseri ugrađeni u stijene na putu do dna od rupe počinju aktivirati. Iz njih se naglo i bučno ispale plavi laseri te stvore velik štiti. Ljudi ispred mene i stroj se zbune i pogledaju u mom smjeru makar me nikako nisu vidjeti. Trojica su počela prilaziti stroju, a ja sam odmaknuo od njega. Čuo sam da su na engleskom govorili da su žice prerezane i da to čudno jer ih nitko nije smio dirati. Tako su se ljudi posvađali i počeli vikati na različitim jezicima.

Ja sam se počeo vraćati dizalu. Kada sam mu se približio, malo računalo je počelo raditi sken mojih gena za dopuštenje prolaska kroz štiti. Računalo me nije prepoznalo. Upozorilo me da

se maknem u roku od pet sekundi ili će početi pucati strujne zrake po meni. Ubrzo sam shvatio zašto nisam dobio dopuštenje prolaska kroz štit. Napitak nevidljivosti je promijenio strukturu mojih gena te me računalo nije prepoznalo.

Ubrzo zatim vidjeh kako se nebo crveni. Kada sam pogledao u zrak, vidio sam u daljini meteor kako je ušao u orbitu. Ogromnom brzinom se približavao prema meni. Svakih deset sekundi je temperatura rasla za dva stupnja celuzijusa. Vidio sam da nemam drugog izbora nego umrijeti.

Naslonio sam se na obližnju stijenu i uživao u zadnjoj minuti mog života.